

Dana
Hlavatá
Neverím
v te

MARENČIN PT

*Túto knižku venujem všetkým tým,
pre ktorých je kniha priateľom 365 dní
v roku, v prestupný rok o deň viac.
A mojim milovaným rodičom.*

Dana Hlavatá
NEVERÍM TI

MARENČIN PT

© Dana Hlavatá, 2012
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2012
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Cover © Mona Magenta, 2012
Cover illustration © Dana Hlavatá
Design © Marta Blehová, 2012
Jazyková úprava Zuzana Konečná
321. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-159-1 (viaz.)
ISBN 978-80-8114-226-0 (ePub)

1.

Nora sa zavesila do Igora a on ju prichytil, keď sa zohla, aby si vyzula topánky. Nohy mala ako z olova. Schádzali dolu kopcom z Búdkovej cesty do centra mesta. Bolo pár minút po štvrtej ráno. Vracali sa zo svadobnej hostiny za štebotania vtáčikov a ruchov ulice, signalizujúcich novonarodený deň. Nora držala v ruke pár nových lakovaných topánok na vysokých podpätkoch, na aké nebola zvyknutá. Krivkajúc skackala popri Igorovi a keby ju nohy tak prekliato neboleli, cítila by sa na štrnásť.

– Ty moje malé milé kozliatko, – pritiahol si ju Igor k sebe a náruživu ju pobožkal. Nora sa k nemu prilepila a bozky mu s rovnakou vášňou opätovala. Keď sa jej zdalo, že sa dusí nielen bozkami, ale aj tým, čo už dlho tak intenzívne ako teraz necítila, pobúchala Igorovi po pleci, snažiac sa vyslobodiť z jeho zovretia. Jej odstrkovanie však Igor so smiechom ignoroval.

– Nemôžem dýchať. Však ma zadusíš, – smiala sa, zaklonila hlavu a očakávala, že ju Igor začne bozkávať na krk. On si však len počúchal nos o jej krk a jemne ju od seba odstrčil. Prekvapene a káravo naňho zagánila. Igor pokrútil hlavou a vytrhol jej topánky z rúk.

– Nehanbíš sa, takto prostred bieleho rána, pohoršovať okoloidúcich, ty malý mravný narušiteľ?

– Ja tu žiadnych bláznov okrem nás nevidím, – zasmiala sa Nora a vykročila popri Igorovi.

– No dobre, vráť mi moje topánky. Obujem si ich a budem sa snažiť, aby som sa zmestila do kože, Igorko. Aj keď, som plná na prasknutie... Koža mi je príúзка a ja neviem, čo so sebou.

– Viem, ako by si sa mohla zbaviť pocitu plnosti. Pohybom, – Igor vrátil Nore topánky, no ona si ich remienky len nastokla cez prsty rúk, prehodila cez plece a potuteľne sa usmiala.

– Akým? – pritisla sa k nemu a znovu ho začala obsypávať bozkami. Rukou sa mu dotkla miest, kde cítila pulzovať život.

– Aha, už viem, – zaškerila sa, – a nadšene súhlasím.

– Už som ti hovoril, že... – Igor zastavil, snažiac sa kontrolovať sa, no pohľad na to miesto ho len ubezpečil, že sa ženským rukám dá ťažko odolať.

– Ty si toho dnes narozprával, ale mohol by si čosi aj robiť, – zasmiala sa Nora a zložila si topánky z pleca.

– Alebo chceš, aby sme si to nechali na doma? Alebo by sme možno mohli tu... niečo vyparatiť... nájdeme si nejaké dobre zašité miesto, povedzme, v kríkoch alebo medzi domami a...

Igor sa prudko nadýchol a jemne odtisol Noru od seba. Vážne si ju premeral, sklznuc od hlavy k bosým nohám.

– Ty ma balíš! – vytreštil Igor oči a Nora prijala jeho hru.

– To ani nemusím. Ja som tiež zbalená, aj na cestu, tak čo.

– Počkať, počkať, tu niečo nesedí. Už som ti predsa povedal...

– Čo? Čo či si mi povedal? A nezdá sa ti, že veľa hovoríš? A povedala som ti ja, že stačí menej... alebo málo. Alebo iba jediná veta, ktorú túži počuť každá žena? – spýtala sa Nora a zostala mu visieť na perách. Tušila, čo jej chcel povedať, no potrebovala to počuť. Nadvihovala obrvy a uprela naňho pohľad. Vypla prsia a rukami si prešla po štíhlom boku. V tmavomodrých šatách, ktoré siahali po lýtka a zvýrazňovali jej krivky, sa cítila

ako v druhej koži. Ako dobre, že si neobliekla kostým staroružovej farby, ktorý jej chcela požičať Hana, jej priateľka. Vyzerala v ňom mŕtvolne bledá a pridával jej desať rokov. A to teraz, keď má krátko po tridsiatke, vôbec nepotrebovala. Ktorá žena by si dobrovoľne pridávala roky? Žiadnu takú nepoznala.

– A vieš, že som zabudol, čo som ti to vlastne chcel povedať? Asi to nebolo nič dôležité, – uškrnul sa Igor a prstami si prehral v gaštanových vlasoch ostrihaných na ježka. Pokrčil vysoké čelo, ktoré sa mu ešte väčšmi zvlnilo, keď sa zahľadel na Noru. Pohol sa a Nora povedľa neho cupitala bez toho, aby si obula topánky.

– Okamžite si spomeň, inak... – Nora objala Igora okolo pása a tuho ho stisla, – to z teba vytlačím.

Igor sa zasmial a Nora sa schúlila v jeho objatí. Zastali a Igor zodvihol Nore bradu prstom. Pozerali sa jeden druhému do očí. Zvážnela, keď videla, ako sa Igorovi zachmúrila tvár.

– Musím ti niečo povedať. Už som si spomenul.

Nore sa zastavil dych. S tlčúcim srdcom čakala, či Igor vysloví, čo toľko túžila počuť, no niektorí chlapi to zo seba nevysúkajú za celý život, ani keď majú viacero partneriek. Tá chvíľa napätého čakania bola pridlhá na to, aby to Nora vydržala. Keď sa jej Igor díval do očí a ona cítila, ako sa do nej vpíja, nevydržala to.

– Aj ja ťa milujem, Igor, – zašepkala, a keď chcela opäť priblížiť svoje pery k jeho tvári, pokrútil hlavou.

– Nie, to ja ťa milujem tak, že občas mám pocit, že sa z toho zbláznim. Milujem ťa viac ako...

Nora mala nutkanie spýtať sa – ako gaštanový jazýček? No namiesto toho sa snažila ten svoj vtisnúť medzi jeho pery. Igor to vzdal a krátko, no vášnivo sa s Norou pobozkal. Oddialil si pery od tých jej a chytil jej hlavu do dlaní.

– Chcem sa ťa na niečo dôležité spýtať.

– Na všetko ti odpoviem.

V zákrute sa objavil trolejbus. Obaja sa otočili v tú stranu. Nora sa pozrela na hodinky, ktoré jej Igor daroval k okrúhlym narodeninám. Milovala hodinky. Čím väčšie, tým lepšie. Vedela, že Igor jej chce spraviť radosť, ale že jej kúpi hodinky oválneho tvaru za štyritisíc, do ktorých sa zahľadela pár týždňov pred narodeninami v predajni na Obchodnej ulici, to nemala ani v päte. Spýtala sa síce, koľko kusov majú a či vydržia v sklenenej vitríne, kým si na ne nasporí, no keď ju predavač uistil, že vždy im príde v jednom vzore jediný kus, pochovala nádej, že raz sa na ne bude pozeráť na svojej ľavej ruke.

– Prvý ranný, – precedila pomedzi zuby a znovu sa obrátila na Igora, ktorý z nej nespustil oči. Len čo zbadala jeho pohľad, pochopila, že to bude niečo veľmi vážne. Pootvorila ústa a napäto čakala, čo povie.

– Vezmeš si ma?

Nora vytreštila naňho oči.

– Igor, to ťa inšpiroval Vlado s Andreou?

– Neodpovedala si mi.

– Igorko, naozaj ťa milujem.

– Ale...

– Zaskočil si ma. To som naozaj nečakala... naozaj nie. Ja neviem... mám strach.

– Nemusíš sa báť. Ochránim ťa. Pred celým svetom. Nora, prosím, skús to so mnou. A skús mi aj veriť. Urobím pre teba všetko. Všetko, čo ti uvidím na očiach, aj keď budeš spať a budeš ich mať zatvorené.

– Ja ti verím. Naozaj ti verím. Aj o tom, že sme tu jeden pre druhého, som presvedčená.

Nora zodvihla oči k Igorovi, no myšlienky popretkávané previnením sa jej zmietali pochybnosťami. Prečo to robí? Prečo ho zneistila? Igor je jednoducho Igor, žiadny Maroš, jej bývalý muž, ktorý jej vzal ilúzie o živote, o manželstve a o tom, že nikdy

sa nič nekončí. Vybudoval v nej dokonalú priepasť, ktorú roky plnila voda, aby ju mohla preplávať a dostať sa na druhý breh. No stále sa jej zdala byť priveľmi studená, aby sa odvážila do nej vojsť. Namočiť nohu, to áno, ale plávať v nej, sa jej zdalo byť riskantné a odvážne.

– Ale...?

– Ty vieš, že by som ťa nevymenila za nič na svete. Milujem ťa.

– To si už povedala, ale? – Igor odhrnul Nore pramienok vlasov z čela a pobozkal ju na nos. Nora sa k nemu pritísla.

– Au! – zvrieskla, keď šliapla na drobný kamienok s ostrými hranami. Zohla sa a chytila si nohu.

– Obuj sa, ty trdielko.

Nora si obula topánky a mlčky si vložila ruku do jeho dlane. Mlčali, kým neprešli podchodom na Mierovom námestí na zastávku trolejbusu.

– Prečo si nechcela ísť taxíkom?

– Ja neviem. Milujem rána. Brieždenie, vyspevovanie vtáčikov, rozospatých ľudí, ktorí sú naštvaní len preto, že sa museli tak skoro zobudiť a pritom... vieš, koľkí by sa radi zobudili, ale už nemôžu?

– Ty máš ale reči, – zasmial sa Igor a postavil sa za Noru, objal ju tak, že sa celá v ňom stratila. Prešlapovala z nohy na nohu. Mala ich naliate a opuchnuté. Predstavovala si, že len čo príde domov, hodí sa pod sprchu a Igor jej bude v posteli masírovať prsty jeden po druhom, potom chodidlá a ona zaspí ako malé dieťa. Je to muž, ktorý ma určite vždy ochráni, usmiala sa sama pre seba, a keď nastúpili spolu s dvoma ďalšími ranostajmi, sadli si na zadné sedadlá a počúvali cvrlikanie trolejbusu, prišli na ňu driemoty. Boli to sladké pocity, ako keď si poobede ukradnete desať minút pre seba a ľahnete si len tak na pár okamihov, ktoré vás osviežia natolko, že s energiou vydržíte do hlbkej

noci. Precitla, keď ju Igor jemne podrmaľ za plece. Vystúpili, prešli okolo hydrometeorologickej stanice na Kolibe a po pár desiatkach metrov dolu kopcom otvárali bránku do záhrady. Nora sa ako vždy, keď prichádzala k domu, podvedome zohľa, pripravená poškrabkať Hermelína, svojho milovaného baseta, za ušami, len čo sa s brechotom objaví pri bránke.

– Kde je? Ako to, že nás nevíta.

– Možno tuší, že mu zo svadby nenesieme žiadnu výslužku. Mohli sme mu čosi doniešť, nejakú kostičku, že?

– To je fakt čudné. Že by nás nepočul?

– Určite zase čosi vyhrabáva v zemi.

– Hermelín! Kde si, ty malý paskudník, ako to, že ma nevítaš?

Nora zrýchľila krok. Kým Igor vyšiel pár schodíkmi do domu, ona obišla dom.

– Hermelín, no tak! – vykrikovala, ešte stále s pobavením, akoby sa hrali, – ty si sa napajedil, že sme ťa nechali doma samého a teraz sa hráš na urazeného? No tak, vylez, kde si...

– Nora stišila hlas, keď zbadala Hermelín skrúteného do kľbka pod obrovským gaštanom. Akoby sa bála, že ho zobudí. Podišla k nemu, no len čo sa zohľa, ucítila drobné čakany permoníkov, ktoré sa jej zapichávali ostrými hrotmi do temena hlavy. Vnútro jej šlo roztrhnúť.

– Hermelín! – skríkla a hodila sa na kolená. Slzy jej stekali dolu lícami. Obzrela sa za Igorom, keď si uvedomila, že on vošiel do domu predným vchodom.

– Igor! Igor!

Igor otvoril okno z kuchyne, ktoré viedlo do zadnej časti záhrady a na terasu, na ktorej tak často v lete sedávali.

– Nora, čo je? Čo je s Hermelínom?

– Hermelín... – rozvzlykala sa a zodvihla uplakanú tvár k Igorovi. Igor pribuchol okno a vybehol von z domu. Obehol

dom z ľavej strany, kde mala Nora každé leto nasadené rajčiaky, kaleráby, cibulku a hrach. Zastal nad nariekajúcou Norou, a keď sa k nej a Hermelínovi zohol, neveriacky pokrútil hlavou.

– Nedýcha. Počuješ? On nedýcha... on naozaj nedýcha, – opakovala Nora a pritískala si tvár k nehybnému telu svojho milovaného psa. Igor ju od Hermelína odtláčal, snažil sa ju zodvihnúť, no ona sa zadúšala plačom a pritískala sa k psovi tak silno, že ju nedokázal od neho odtrhnúť. Nechal ju pár minút a potom ju odviedol do domu. Sadla si do kuchyne. Igor jej uvaril zelený čaj s broskyňovou príchuťou. Mlčala. Sadol si k nej, chytil ju za ruky, no ona si ich z jeho dlaní vyslobodila, upierajúc zrak na obrus s motívom lúčnych kvetov prestretý na stole. Pohľad sústredila na divé maky. Ukazovákrom krúžila po obvode červeného kvetu. Prstom prechádzala z jedného na druhý. Slzy si už neutierala. Nemala aké. Igor si všimol, že sa jej sánka brady stále chveje. Pobožkal ju, no ona sa od neho odvrátila. Usúdil, že bude lepšie, ak ju teraz nechá samu.

– Idem sa oň postarať, – povedal a zodvihol sa. Nora ho cez okno v kuchyni videla, ako kráča do záhrady. Z drevárne vybral rýľ, a keď vyšiel až na koniec záhrady, pod druhý obrovský gaštan, ktorý vysadil ešte jej dedo, vymrštilo ju zo stoličky. Vybehla do dlhej predsiene, z ktorej viedli všetky dvere do viacerých miestností domu a z kabelky vytiahla mobil. Našla si hľadané číslo a stlačila na displeji „Zavolaj“.

– Ty bastard mizerný! Otrávil si mi psa! Nevieš, ako sa mi pomstiť za to, že dokážem byť šťastná aj bez teba! Dokedy ma ešte budeš nenávidieť!?

– Haló... Nora? Ty si sa dočista pomiatla. Ja som to nebol! Si fakt blázon! Ozaj, chodíš ešte stále k tomu svojmu psychiatrovi?

– Neklam! Celý život si mi klamal!

– Ja som Hermelína neotrúvil! Je mi jedno, za aké monštrum ma považuješ, ale ja psy nezabíjam!

– Čo si mu dal zožrať? Na čo si ho nalákal? Nie, nie, nie!
– kričala Nora, – to nemohol urobiť nik iný iba ty! Len ty si toho schopný. Si slaboch, obyčajný slaboch, ktorý si vždy trúfol len na slabšieho. Ale keby sa proti tebe postavil niekto iný...

– Seriem na tvojho psa, aj na teba!

– Maroš, tomu neverím! – Nora si uvedomovala, že pľuje. Sliny jedu sa rozprskávali vo vzduchu. Niektoré urobili oblúk a potom sa roztrieštili na drobulinké kvapôčky. Podvedome si utrela ústa.

– Čomu, že ťa mám na háku? Už dlho pre mňa nič neznamenáš! Vyfúkol som si ťa z hlavy. Si bublina. Nič, len prasknutá bublina. Pripúšťam, dlho mi to trvalo, ale už je s tým koniec. Aj ja chcem žiť! Našla si si frajera, našla! Keby jedného! Po mne si mala dvoch!

– Som rozvedená! – Nora až podskočila, zaťala päst.

– Nadýchni sa, upokoj sa a ak chceš, zopakujem ti to znovu. Seriem na teba, tak mi daj pokoj a neotravuj ma!

– Klameš!

– Chceš ma presvedčať, že ťa stále milujem?

– Klameš, že si Hermelína neotrúvil.

– Daj sa liečiť. Vždy si mala labilné nervy.

– Z teba, ty... ty...

– No len to zo seba vysyp. Som sviňa, špina, hajzel...

– Bastard! – skríkla Nora.

– Fajn, ulavila si si, ty hysterka. A vieš, že som rád? Konečne ťa počujem kričať. Jediné, čo mi je ľúto, že som toho tvojho bastarda naozaj neotrúvil.

– Sviňa! – zrevala Nora a vypla mobil. Rozozvučal sa, keď vchádzala do kúpeľne. Pohľadom švihla po volajúcom. Maroš. Jasné, chce jej ešte nabrýzgať. Smiať sa z jej obrovského smútku. Nora pustila silný prúd vody z batérie umývadla a cez slzy sledovala poskakujúce kvapky, ktoré sa jej odrazili z chrbtov rúk.

Mobil neustále vyzváňal. Keď zmĺkol, Nora vypla vodu, utrela si ruky o seba a strčila si ho do vrečka. Okamžite sa ozval. Vytiahla ho, vložila si ho do dlane.

– Drž hubu! – zasipela na mobilné číslo, ktoré celkom iste nepatrilo nikomu inému ako jej bývalému mužovi. Na číslo a meno na displeji cez slzy nevidela. Vyzváňanie mobilu ustalo. Rozoznala sa pevná linka. Nora rozmýšľala, či zodvihnúť. Po štvrtom zvonení siahla po telefóne.

– Nora, kde si? Už som sa bála, či sa niečo nestalo. Volala som ti na mobil, ale mi nedvíhaš, – Nora spoznala Hanin hlas až po jej druhej vete. Bola si istá, že začuje Maroša, tak jej pár sekúnd trvalo, kým bola schopná sústrediť sa.

– Prečo mi voláš tak skoro?

– Ja len, či ste už doma. Zabudli sme si na Vladovej svadbe kameru. Nedoniesli ste ju náhodou?

– Hermelína niekto otrávil... kameru má Vlado.

Slúchadlo na chvíľu onemelo.

– Je mŕtvy? To mi je ľúto. Stalo sa mu niečo? Nič si nespomínala, že by ste boli u veterinára... to tak náhle?

– Ty ma nepočúvaš. Hovorím, že ho niekto otrávil.

– To nemyslíš vážne. Ako... ako to vieš?

– A viem aj kto. Maroš ho zabil, aby sa mi pomstil.

– Nora, prečo si to myslíš? – spýtala sa Hana, Norina priateľka.

– Jasné, že to bol on. Kto iný by prilákal k bránke Hermelína. Môj zlatý psíček, – Nora sa rozplakala, – bol taký dôverčivý. Nikdy na nikoho neštekal. Nepohrýzol. Maroša poznal, nebál sa ho a ten bastard mu určite cez plot hodil špongiu prešpikovanú klobáskou alebo slaninou. Určite to urobil. Pamätám si, keď mi pred rokmi hovoril, ako otrávil susedom ratlíka. Učil sa na maturitné skúšky a ten psík vraj štekal celé doobedie, keď neboli jeho páni doma. Použil, tuším, polystyrén, natrel ho nejakou

údeninou, dovnútra vopchal kus pokazenej klobásky a ten ratlík, chudáčik malinký...

– Nora, je mi to naozaj ľúto. Mám prísť? Martin už spí, toho netrápilo, či sa kamera náhodou niekde nestratila. To vraj len ja robím zbytočnú paniku ako typická ženská. Čo povieš, dáme si kávu? Po ceste skočím do toho kiosku s pirôžkami na rohu ulice. Aké by si si dala? Orechové alebo tvarohové? A vieš čo, zoberiem obidvoje a dám si zabalit' aj lekvárové s makom.

– Nie, Hana. Je tu Igor, chcem byť s ním a s Hermelínom, – Norin hlas znel už pokojne, ale smutne. Hana zafunela do slúchadla.

– Dobre. Ako povieš, Nora. Ale vieš, že som tu pre teba v ktorúkoľvek dennú aj nočnú hodinu. Zavolaj a ja prídem. Alebo sa stretieme. Nakoniec, môžeš prísť aj ty k nám. Čo keby...

– Hanka, som rada, že ťa mám. Ďakujem, že si.

Slúchadlo onemelo. Nora začula Hanin tichý vzlykot.

– Mám ťa rada. Veľmi rada. A vždy, keď ťa počujem plakať, je mi úzko. Nemôžem ti pomôcť, Nora. Nijako. Ja viem, ale rada by som.

– Aj ja ťa mám rada, – povedala Nora a ukončila hovor. Odšuchtala sa do kuchyne a vložila si hlavu do dlaní. V myšlienkach videla Maroša pripútaného na kreslo, zatiaľ čo ona sa týčila nad ním ako bohyňa pomsty a otvorenými dľaňami a pästami, ako kedysi on ju, kým boli manželia, mlátila po hlave a strieľala mu facky z jednej i z druhej strany. Neuvedomila si, že svojej predstave uverila natoľko, že sa rukami rozháňala tak, že prevrátila šálku so zeleným čajom. Prudko ňou trhlo, no nezodvihla sa po rozbitú šálku. Zostala nepohnute sedieť a očami prechádzala po divých makoch na obruse. Keď vošiel Igor do kuchyne, rukami sa držala operadla stoličky a oči upierala do dialky.

– Miláčik, taký je život. Psí, – povedal Igor, keď sa o trištvrte hodiny vrátil z konča záhrady, kde vykopal jamu a uložil do nej

Hermelína. Na navíšenú hlinu položil konárik stromu. Nora uprela naňho prekvapený pohľad. Igor sa tváril, že nič nezbadal. Črepiny pozbieral do dlaní a hodil ich do smetného koša. Sadol si k Nore.

– Urobil to on, – tvrdošijne si stála za svojím Nora a rozhodne pozerala Igorovi do očí.

– Kto čo urobil?

– Maroš otrávil Hermelína.

– Miláčik, prosím ťa, – položil jej ruku na chrbát ruky, no Nora ju prudko odtiahla.

– Som si istá. Také čosi dokáže iba on.

– Prečo by to robil?

– Lebo sa stále nezbavil závislosti odo mňa. Miluje ma. Ale tak choro. Lebo sám je chorý.

– Nora, tvoj bývalý muž sa neozval, ani si nepamätám. Nestará sa do nás. Prestal aj s tými jeho výhražnými telefonátmi. Dostal jednu bitku a tá mu stačila. Bolo to dosť dávno. Vzdal sa ťa. Naozaj tomu veríš, že by ešte stále nad tebou premýšľal? Ja rozhodne nie. Uvedomil si, že už nič nezmôže a našťastie pochopil i to, že má svoj život.

– Aj ja mám ten svoj, ale stále mi niekto doň zasahuje, – Nora to povedala tak vyčítavo, akoby sa to týkalo každého.

– Aj ja?

Nora si vzdychla a nič neodvetila. Odvrátila pohľad od Igora.

– Chceš, aby som odišiel? – Igor sa ju znovu pokúsil chytiť za ruku. Tentoraz ju síce odtiahla, ale už nie tak rýchlo.

Mlčala. Nechtom škrabkala veľký divý mak na obruse, kým sa jej nepodarilo urobiť doň nepatrnú dierku.

– Chceš byť sama?

– Nechcem byť sama. Igor, ja...

Igor ju objal a ona si položila hlavu na jeho plece.

– Hermelín... môj Hermelín...

Igor ju hladkal po vlasoch. Keď ucítil, že jej hlava na jeho pleci oťažela, opatrne Noru odniesol do postele a starostlivo ju prikryl ľahkým paplónom.

– Neboj sa, miláčik, to prebolí, – zašepkal jej do ucha. Nora sa pomrvila, zo spánku hlasno zavzlykala a otočila sa tvárou k stene. Igor potichu zatvoril za sebou dvere a v obývačke si pustil televízor. Keď sa Nora zobudí, chce, aby bol niekto pri nej. A tým niekým bude on. On, ktorý jej slúbil, že ju ochráni pred všetkým a pred každým.

* * *

Náplasťou na obrovský smútok za Hermelínom sa stane pre Noru Igorov maltézáčik Leonko. A sučka Moira, dvojča Hermelína, z ktorej sa teraz už v spoločnej domácnosti bude od svadby tešiť nielen Vlado, jej skvelý priateľ od detstva, ale aj jeho čerstvá mladomanželka Andrea. O pár mesiacov k nim pribudne chlapec alebo dievčatko a rodinná idylka je dokonalá, pomyslela si Nora. Andrea docielila svoje. Vytrvalo presviedčala Vlada, že je preňho tá pravá, aj keď Vlado sa stále tváril, že nechápe. Nora nevedela, prečo sa jej Vlado, skvelý sochár a ešte lepší človek, nikdy nepriznal, čo sa medzi nimi ešte prednedávnom stalo. Ba si myslela, že vzťah medzi jej priateľom a kolegyňou z práce, s tou, s ktorou ho vlastne ona zoznámila, nebude mať dlhú životnosť. Cítila to napätie, ktoré sa niekedy dalo medzi nimi krájať. Tušila, že Andrea poťahuje nitky, že vždy docieli, čo si zaumieni a Vlado bol jej cieľová stanica. Túžila po ňom, snažila sa, aby ju miloval, no on bol v prejavoch vždy skúpy. Nora tušila, že nie je do Andrey tak veľmi zamilovaný, že ju síce má rád, no necíti chvenie vnútri, keď ju vidí alebo počuje. A tak Andrea ťahala za nitky a Vlado sa neraz správal, ani si to neuvedomujúc, ako

marioneta. Keď Nora naňho dupla, aby jej ako svojej dôvernícke prezradil, čo je s ním, prečo nie je schopný Andreu milovať, keď ona sa mu oddáva celá a bezo zvyšku, pozrel sa na ňu tak smutne, ako to robil jej baset. Po dlhom váhaní jej prezradil, že miluje inú ženu, ale tá je preňho nedosiahnuteľná. Nora si to vysvetlila po svojom, keď mu na otázku, či je tá žena vydatá, len naznačil pritakanie. Nebolo to ani áno, ani nie. Ale to bolo pred rokmi. Viac sa ho na to nepýtala. Ak bude chcieť, sám jej to povie. A postupom času si na Andreu zvykal. Začal sa s ňou smiať a nebýval tak často zadumaný. Napokon, prečo nie? Andrea, mladá žena krv a mlieko, za ktorou sa muži otáčali, ak už pre nič iné, pre jej veľké prsia rozhodne áno, nebola zlá. Keď jej Nora radila, aby na Vlada netlačila, že to vyvolá, opačný účinok, Andrea si dala poradiť. Načas sa rozumne stiahla priznávajúc, že asi veľmi tlačila na pílu.

– Ale keď ja ho tak veľmi chcem. Je to muž, za akého by som dýchala do skonania sveta, – nedala si Andrea povedať.

Nakoniec sa všetko vykryštalizovalo inak. Pravdepodobne naschvál a bez dohody s Vladom vysadila antikoncepciu a otehotnela hneď na prvý raz, ako sa Nore zdôverila. Keď sa to Vlado dozvedel, najprv pevne zovrel pery, no nakoniec sa ako správny chlap usmial, objal Andreu okolo pliec a povedal jej:

– Nenarodí sa dieťa len tebe, ale aj mne. My čakáme dieťa, nie ty. Andrea sa šla vtedy pomínúť od radosti. Vlado o sobáši nehovoril, no keď sa ho Andrea spýtala, či by nebolo dobré, aby dieťa malo jeho meno, pritakal. Nore vtedy povedal len toľko, že síce mu nie je súdená veľká láska, ktorú nikdy nezažil, ale to, že bude otcom, je niečo, čo je asi oveľa dôležitejšie. Nora tušila, že Andreu ešte nemiluje, no uspokojila sa s tým, že ju má rád. Napokon, neskončili sa mnohé manželstvá, ktoré sa uzatvárali z veľkej lásky fiaskom? Aj ona sa vydávala za Maroša v obrovskej zamilovanosti. Lúbila ho ako nikoho predtým. A čo teraz, napá-

dlo jej. Miluje Igora väčšmi ako Maroša alebo je to čosi celkom iné, čo sa nedá porovnávať? Je to kvalitatívne iný vzťah. Bože, veď to je hrozné, aký termín v duchu použila. Kvalitatívne, akoby šlo o nejaký tovar. Jedno však vie celkom iste. Je o pár rokov staršia a o niečo skúsenejšia. Už sa do sobáša neženie ako vtedy, keď mala krátko po dvadsiatke.

– Urobím ti citronádu, – nespýtal sa, skôr skonštatoval Igor z kuchyne. Nora ho vnímala už len na pol ucha. Osprchovaná, oblečená v letnej pyžame, ležala na chrbte a s privretými očami si premietala uplynulé minúty. Keď prišli s Igorom do domu, vykopla topánky k stropu a hnala sa do kúpeľne s pokrikom, ja idem prvá! Len čo do nej vošla a zoblíkla sa, ešte nestihnúc ani spustiť sprchu, otvoril Igor dvere a nahý ju nasledoval do vane.

„Obaja sme prví,“ precedil pomedzi zuby, a keď sa z ružice sprchy spustil príjemne vlažný dážď, ovinula si ruky okolo jeho šije, mierne sa podvihla na špičky a pootvorila ústa. Igor jej do nich vkĺzol jazykom. Rukami jej hladil chrbát. Chytil ju za zadok a jemne jej ho stláčal. Ucítla ho najprv na bruchu, potom, keď si Igor čupol, aby si Noru podvihol, slastne zastonala. Vklzol do nej, pritláčajúc ju chrbtom o stenu a nežne sa v nej pohojdával. Vedela, že ju pozoruje, no oči si nechala zatvorené. Otočil si ju chrbtom a ona sa rukami oprela o kachličky na stene. Jednou rukou ju chytil okolo pása, tou druhou si ju pridržiaval, aby sa nešmykla. Jej vzdychy splývali so šplechotom prúdiacej vody, a keď Igor prudko zastonal, aj v nej vybuchla láva rozkoše. Do postele ju odniesol po tom, ako jej vybozkával celé telo. Mlčky, bez jediného slova ju zodvihol na ruky a ešte mokrú ju nežne položil na posteľ. Chvíľu ležali nahí, s prstami poprepletanými do košíčkov. Igor pobožkal Noru na sluchy a vstal.

– Láska, obleč si pyžamko, aby si neprechladla.

Nora sa lenivo pretiahla, zapriadla ako mačka, usmiala sa na Igora a pomyslela si, že sa okrem babičky nikto nikdy o ňu tak

nestaral. Zo skrinky vytiahla sivé pyžamo s ružovými srdiečkami a tučným medvedíkom s mašličkami za ušami. Cítila sa ako dieťa. Ako dieťa starostlivého rodiča. Uprela pohľad na Igora, ktorý už v spodnej bielizni zapol rádio s jemnými melódiami, pri ktorých sa im bude dobre usínať. Nora si ľahla do druhej postele, do tej, ktorá nebola mokrá od ich tiel a natiahla k Igorovi ruku. Ten vyšiel von do kuchyne.

– Prosím si citronádu. Ale len do polovice pohára.

Igor niečo zamrmlal z kuchyne, a keď sa pri nej objavil s dvoma pohármi v ruke, štrngli si. Zasmiali sa, vypili obsah pohárov na dúšok, a keď si Igor ľahol k Nore tak, že sa dotýkali telami, obaja privreli oči. Nore chvíľu trvalo, kým sa jej podarilo prepadnúť sa do sladkých driemot, z ktorých by sa poľahky prehupla do tvrdého spánku. Začula Igorovo pravidelné odfukovanie. Ten sa má. Ten zaspí v mihu sekundy, pomyslela si. Jej zatiaľ zapľňali myseľ obrazy uplynulého večera a noci. Bola to skvelá svadba. Veselá a milá. Stačí dvadsať ľudí a je jedno, či jete pravého lososa, alebo chlieb s masťou a cibuľou, keď sa ocitnete v príjemnej spoločnosti priateľov, rodiny a známych, kde nechýba smiech a pohoda. Vladovi svadba vyšla. Andrea ju zorganizovala do poslednej bodky. On mal na starosti len vyskúšať a kúpiť si nový oblek, ostatné nechal na ňu. Vyžívala sa v prípravách ako kedysi Nora, keď si brala Maroša. Na rozdiel od Vlada a Andrey mali dvakrát toľko ľudí. Neuplynuli tri roky a všetko bolo minulosťou. Nora dúfala, že Vladovi sa nič podobné nestane. To rozhodne nie. Zvykne si na Andreu, aj keď ju bral vždy viac ako priateľku. A nie je vari dôležité, aby manželia boli predovšetkým priateľmi, aby si bezmedzne dôverovali, aby... čo aby Nora nedomyslela. Prepadávala sa do hlbín spánku. V mysli sa jej odvíjal film, v ktorom tancovala ako lesná víla prostred rozkvitnutej lúky posiatej divými makmi, margarétami, nezábudkami a stračiami nôžkami. Jemne sa dotýkala nohami, na ktorých mala obuté baletné piš-

kóty zeme, odrážala sa od nej a vznášala sa poľahky ako vánok. Počula jemné melódie, ktoré odrazu preťali ostré zvuky. Prudko sa posadila na posteli. Igor vedľa nej jemne pochrapkával. Na čelo mu vystúpili kropaje potu. Spíš ako zarezaný, pomyslela si Nora a na okamih jej napadlo, či naozaj čosi počula, alebo to bol len výplod jej fantázie. Zvonenie pevnej linky neustalo.

– Stavím sa, že keď sa k tebe postavím, prestaneš vyziapovať,
– zamrmlala a neochotne sa pozviechala z postele. Hlavu mala ťažkú a nohami ledva prepletala. Vyšla von z izby a vošla do chodby. Zodvihla slúchadlo, ešte stále s privretými očami, ktoré predpokladala, že keď zodvihne, bude hluché.

– Nora? – ozvalo sa v slúchadle. Nora zvrážila obrvy. Akoby neverila tomu, čo počuje. Koho počuje. Roztvorila oči dokorán. Celkom precitla. Nemohla driemať ani dvadsať minút, pomyslela si, keď šibla pohľadom na stenu. Nad vchodom do kuchyne boli zavesené hodiny, ktoré kúpila ešte jej stará mama.

– Mama?

– Áno, zlatko, tu je mama.

Nora sa nahrbila a náhle pocítila nevoľnosť. Žalúdok sa jej stočil akoby do kľbka, do bolestivej hrče, ktorá narážala do stien.

– Čo je? Čo sa stalo?

– Čo by sa malo stať?

– Dohodli sme sa predsa, že mi už nikdy nebudeš volať. Nechcem ťa ani vidieť, ani počuť.

– Nepočujem ťa dobre, tak budem hovoriť len krátko. Aj tebe to v slúchadle tak štrkoce? Haló, počuješ ma?

– Nechcem ťa počúvať.

– To nič, zlatko. Chápem ťa. Ale musíš pochopiť aj ty mňa. Keby som nemusela, nevolám ti. Ale potrebujem peniaze. Súrne.

– Ale ja žiadne nemám, – Nora sa zaprela oboma nohami do

zeme. Ucítila chlad. Mám ploché nohy, či čo? – napadlo jej, keď jej zimomriavky prebehli od päty až k temenu hlavy. Hľadela na svoje nohy, ktoré akoby únavou stratili klenbu. Na celej ploche chodidla ju chladili.

– Tak si budeš musieť nejaké zohnať.

– Ja? – Nora si predstavila mamu, ako si nervózne krúti ryšavé vlasy okolo prostredníka na ľavej ruke.

– Ty.

– A prečo? – tentoraz si vybavila aj jej úsmev, ktorý dokázal mať toľko vyjadrení.

– Lebo chcem, aby si ma vyplatila z domu, zlatko. Je to jednoduché.

– Nehovor mi zlatko!

– A ako ti mám hovoriť? Spomínam si, ako si zúrila, keď som ňa oslovovala dcérenka.

– Ja nie som tvoja... dobre, dobre... nebudeme sa hádať pre hlúposti. Povedz, čo chceš, – Nora strácala trpezlivosť. Z hlavy jej vymizli predstavy o milovaní s Igorom. Striedali sa jej v nej len obrazy Hermelína, ležiaceho na zemi, a matky, na ktorú nechcela, no stále musela myslieť. Vždy jej z toho bolo ťažko. A smutno.

– Už som ti to povedala, dcérenka... prepáč, Nora. Chcem prachy!

– A ja som už povedala, že žiadne nemám.

– Čo si si myslela, že to nechám len tak? Všetci ste sa na mňa vykašľali. Celý život som niekde na okraji. Ale ja chcem začať konečne žiť. Mám na to právo. A ty mi teraz vycáľuješ peniaze, ktoré mi patria za dom, záhradu a pozemky... dohodneme sa na pár miliónoch mimosúdnou cestou alebo sa budeme ťahať po súdoch. Ak máš peniaze na fiškálov, ja nedbám. Ale už dopredu ti hovorím, že...

Nora chcela zavesiť slúchadlo.

– Mama, ja...